

**Posługa apostolska we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa
służąca pasieniu kościoła Boga jako Jego stada,
by zbudować Ciało Chrystusa i wprowadzić nowe ożywienie**

Wersety biblijne: J 10:11, 16; 21:15–17; 1 P 2:25; 5:4; Hbr 13:20; Obj 1:13; 2:1, 7.

- I. Psalm 22 – 24 tworzą grupę psalmów, które objawiają Chrystusa od Jego ukrzyżowania poprzez pasienie aż do królowania w nadchodzącym wieku:**
- A. Psalm 23, traktujący o Chrystusie jako Pasterzu w Jego zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, stanowi pomost między Jego odkupieńczą śmiercią i zdradzającym kościół zmartwychwstaniem w Psalmie 22 a Jego powrotem jako Króla, który poprzez kościół, będący Jego Ciałem, odzyska całą ziemię, w Psalmie 24.
  - B. W swej niebiańskiej posłudze Chrystus pasie ludzi, my zaś musimy z Nim współpracować, robiąc to samo; jeśli przyjmujemy tę społeczność, nastanie na ziemi wielkie ożywienie, które sprowadzi Pana z powrotem.
- II. Dwudziesty pierwszy rozdział Ewangelii Jana objawia posługę apostolską we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa; jest to ukończenie i zwieńczenie Ewangelii Jana:**
- A. Ewangelia Jana ma dwadzieścia jeden rozdziałów, tak naprawdę jednak kończy się na rozdziale dwudziestym.
  - B. Cała ta księga obejmuje ziemską posługę Chrystusa, począwszy od Jego wcielenia jako Słowa Bożego, które stało się człowiekiem w ciele (1:14), a skończywszy na Jego zmartwychwstaniu jako ostatniego Adama, który stał się życiodajnym Duchem (20:22); rozdział dwudziesty pierwszy należy zatem traktować jako dodatek.
  - C. Wprawdzie stwierdzenie to jest słuszne, jednak słuszniej jest powiedzieć, że rozdział dwudziesty pierwszy Ewangelii Jana stanowi ukończenie i zwieńczenie tej księgi; wieńczy on całą Ewangelię Jana, pokazując, że niebiańska posługa Chrystusa i posługa apostolska na ziemi współpracują ze sobą, by zrealizować Bożą ekonomię.
- III. W Ewangelii Jana 10:10–11, 16 Pan odsłonił uczniom, że jest dobrym Pasterzem, który przyszedł po to, by owce miały życie w obfitości, i że ma inne owce (pogan), które musi poprowadzić i dołączyć do nich (wierzących pochodzenia żydowskiego), aby było jedno stado (jeden kościół) mające jednego Pasterza:**
- A. Najpierw Pan realizował swoje pasienie podczas swojej ziemskiej posługi – Mt 9:36; por. 10:1–6.
  - B. Następnie realizuje swoje pasienie w swojej niebiańskiej posłudze (1 P 5:4), by troszczyć się o kościół Boży, którego wynikiem jest Jego Ciało.
- IV. Pan zlecił Piotrowi karmienie Jego baranków i pasienie Jego owiec:**
- A. Gdy Pan po swoim zmartwychwstaniu i przed wniebowstąpieniem pozostawał ze swoimi uczniami i pewnego dnia im się ukazał, przekazał Piotrowi posłannictwo, by ten podczas Jego nieobecności – gdy będzie On przebywał w niebiosach – karmił Jego baranki i pasł Jego owce – J 21:15–17.
  - B. Na tym polega inkorporacja posługi apostolskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado, czyli kościół, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa.
  - C. Później, w Dziejach Apostolskich, Piotr powiedział: „My zaś będziemy trwali niezłomnie w modlitwie i w posłudze słowa” (6:4); oznacza to współpracę z Chrystusową niebiańską posługą wstawiania się za Jego ludem (Hbr 7:25) i usługiwania mu Bogiem (8:2).
  - D. Pańskie posłannictwo wywarło na Piotrze tak wielkie wrażenie, że w swojej pierwszej księdze powiedział on wierzącym, iż byli zwodzeni jak owce, lecz teraz powrócili do Pasterza i Dogładowanego ich dusz – 1 P 2:25:
    1. Chrystus nie tylko w nas zamieszkuje, by być naszym życiem i wszystkim, lecz także dogłąda, obserwuje, jaki jest stan i sytuacja naszej wewnętrznej istoty.

2. Pasie nas, troszcząc się o dobro naszej wewnętrznej istoty i doglądając stanu naszej duszy, naszej prawdziwej osoby – por. Hbr 13:17.

E. Piotr nawołuje starszych, by paśli stado Boga, które jest wśród nich, aby gdy Arcypasterz się ujawni, oni, wierni starsi, odebrali niewiedzącą koronę chwały – 1 P 5:1–4.

F. Słowa apostoła wskazują, że niebiańska posługa Chrystusa polega głównie na pasieniu kościoła Boga, Jego stada, którego wynikiem jest Jego Ciało.

V. Poniższe słowa apostoła Pawła także pokazują inkorporację posługi apostoelskiej z niebiańską posługą Chrystusa w trosce o Boże stado:

A. W Dziejach Apostolskich 20:28 Paweł powiedział starszym w Efezie: „Zważajcie na samych siebie i na całe stado, wśród którego Duch Święty umieścił was jako doglądających, abyście paśli kościół Boga, który uzyskał [lub nabył] On przez swoją własną krew”.

B. Apostoł oznajmił: „Wiem, że po moim odejściu wejdą między was drapieżne wilki, nie oszczędzając stada” (w. 29); nie dbał on o własne życie (w. 24), lecz był bardzo zatroskany o przyszłość kościoła, który był skarbem dla niego i dla Boga.

C. Paweł mówi w Liście do Hebrajczyków 13:20: „Bóg [...] wyprowadził z martwych naszego Pana Jezusa, wielkiego Pasterza owiec, we krwi wiecznego przymierza”:

1. Wieczne przymierze jest przymierzem nowego testamentu, polegającym na uzyskaniu stada, czyli kościoła, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa i który wieńczy Nową Jerozolimę; wieczne przymierze Boga służy temu, by za pomocą pasienia zwieńczyć Nową Jerozolimę.

2. Bóg wzbudził naszego Pana z martwych, aby był On wielkim Pasterzem, który zgodnie z wiecznym Bożym przymierzem zwieńczy Nową Jerozolimę.

VI. Głównym zamysłem i celem posługi apostoelskiej, zinkorporowanej z niebiańską posługą Chrystusa, jest zbudowanie Ciała Chrystusa, które zwieńczy Nową Jerozolimę, w celu zrealizowania wiecznej Bożej ekonomii – por. Ef 3:2, 8–9; 1 P 5:10.

VII. O pasieniu Bożego stada ze względu na główny cel i ostateczne zwieńczenie wiecznej Bożej ekonomii mowa jest nawet w Pieśni nad Pieśniami:

A. „Powiedz mi ty, którego miłuje moja dusza, gdzie pasiesz swoje stado [ze względu na zaspokojenie], gdzie postój wyznaczasz w południe [ze względu na odpoczynek]” – 1:7a.

B. „Idź śladami stada i paś swoje koźleta przy szałasach pasterzy” – w. 8b.

C. „Mój miły jest mój, a ja jestem jego, on pasie swoje stado wśród lilii [poszukujących Chrystusa, którzy prowadzą życie pokładania ufności w Bogu w nierozdwojeniu serca]” – 2:16.

D. „Jam miłego mego, a mój miły jest mój, on pasie swoje stado wśród lilii” – 6:3.

VIII. Pasienie wierzących jest niezwykle istotne dla ich wzrostu w życiu; musimy obrać drogę pasienia, by głosić ewangelię i ożywiać kościoł:

A. Powinniśmy się modlić: „Panie, chcę zostać ożywiony; od dzisiaj chcę być pasterzem; chcę iść i karmić ludzi, paść i gromadzić ich razem jako stado”.

B. W rozdziałach dziesiątym i dwudziestym pierwszym Ewangelii Jana Pan użył trzech słów związanych z pasieniem: *karmić*, *paść* i *stado* (10:16; 21:15–16); słowa *stado* możemy używać także w formie czasownikowej [czyli *gromadzić jako stado*].

C. Wszystkie kościoły muszą się nauczyć, jak gromadzić się razem jako stado, aby móc się ze sobą scalać; starsi i współpracownicy winni przewodzić w tej praktyce.

IX. Organiczna konserwacja złotego świecznika to niebiańska posługa Chrystusa, polegająca na pielęgnowaniu kościołów w Jego człowieczeństwie i karmieniu ich w Jego boskości, by poprzez Jego organiczne pasienie wytworzyć zwycięzców – Obj 1:13; 2:7; J 10:11, 14; 1 P 2:25; 5:4; Hbr 13:20:

A. Syn Człowieka jest w swoim człowieczeństwie, złoty pas symbolizuje Jego boskość, a pierśi są oznaką miłości:

1. Chrystus był przepasany na biodrach, wzmocniony do boskiego dzieła (Wj 28:4; Dn 10:5), by doprowadzić do powstania kościołów, teraz jednak przepasany jest na pierśiach i troszczy się o kościoły, które utworzył przez swoją miłość (Obj 1:13).

2. Złoty pas symbolizuje boskość Chrystusa, która stanowi Jego boską energię, a piersi oznaczają, że ta złota energia jest pożytkowana i pobudzana przez Jego miłość, by karmić kościoły.
- B. Chrystus troszczy się o kościoły w swoim człowieczeństwie jako Syn Człowieka, by je pielęgnować – w. 13a:
1. Przysposabia lampy świeczników, aby przygotować je do właściwego funkcjonowania, pielęgnując nas, byśmy byli szczęśliwi oraz byśmy czuli się przyjemnie i wygodnie – Wj 30:7; por. Ps 42:6, 12:
    - a. Pańska obecność zapewnia atmosferę czułości i serdeczności, by pielęgnować naszą istotę, dając nam odpoczynek, pocieszenie, uzdrowienie, oczyszczenie i zachętę.
    - b. Możemy radować się atmosferą pielęgnowania, którą wprowadza Pańska obecność w kościele, by przyjmować posilające zaopatrzenie w życie – Ef 5:29; por. 1 Tm 4:6; Ef 4:11.
  2. Przycina knoty lamp świecznika, odcinając wszystko, co negatywne i co przeszkadza w tym, byśmy świecili – Wj 25:38:
    - a. Zwęglona część knota symbolizuje rzeczy niezgodne z Bożym zamysłem, które trzeba odciąć, takie jak nasze upadłe ciało, naturalny człowiek, „ja” i stare stworzenie.
    - b. Odcina wszelkie różnice istniejące wśród kościołów (wykroczenia, braki, porażki i wady), aby były one takie same pod względem esencji, wyglądu i wyrazu – por. 1 Kor 1:10; 2 Kor 12:18; Flp 2:2.
- C. Chrystus troszczy się o kościoły w swojej boskości za pomocą swojej boskiej miłości, którą symbolizuje złoty pas na Jego piersiach, by karmić kościoły – Obj 1:13b:
1. Karmi nas samym sobą jako wszechzawierającym Chrystusem w swojej pełnej posłudze na trzech etapach, abyśmy wzrastali i dojrzewali w boskim życiu i byli Jego zwycięzcami, by wypełnić swoją wieczną ekonomię.
  2. Jako przechadzający się Chrystus poznaje stan każdego kościoła, a jako przemawiający Duch przycina świeczniki i napędza je świeżą oliwą, zaopatrzeniem w Ducha – 2:1, 7; por. Wj 27:20–21; Za 4:6, 11–14.
  3. Aby uczestniczyć w Jego poruszaniu i cieszyć się Jego troską, musimy znajdować się w kościołach.
- X. Dzięki wspaniałemu Chrystusowemu pasieniu będziemy radowali się Nim jako swoimi błogosławieństwami zarówno dzisiaj, jak i na wieczność – Iz 49:10; Obj 7:9–17; J 6:35; 4:13–14; Ps 36:8–10; 91:1; Iz 12:1–6; Obj 22:1.**